

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. M.**
narozen X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. OAM-44796-18/ZM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty

1. Žalobce pobývá na území České republiky od června 2019. Byla mu vydána zaměstnanecká karta s platností od 27. 6. 2021 do 26. 6. 2023.
2. Dne 22. 6. 2023 žalobce požádal o prodloužení její platnosti podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

(dále „zákon o pobytu cizinců“).

3. Žalovaný si v průběhu správního řízení vyžádal trestní příkaz Okresního soudu Praha-východ ze dne 30. 12. 2021, sp. zn. 16 T 139/2021. Z něj zjistil, že žalobce dne 27. 11. 2021 řídil osobní automobil poté, co požil větší, přesně nezjištěné množství alkoholických nápojů a dechovou zkouškou u něj bylo naměřeno 2,53 ‰ a 2,39 ‰ alkoholu v krvi. Trestním příkazem byl shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.
4. Dále si žalovaný opatřil trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 25. 4. 2022, sp. zn. 3 T 39/2023. Z něj zjistil, že žalobce dne 7. 4. 2022 řídil vozidlo přesto, že si byl vědom uloženého zákazu řízení Okresním soudem pro Prahu-východ. Byl tak shledán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu 18 měsíců.
5. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že se jednalo o jednorázový exces z jeho jinak bezproblémového života, navíc šlo o méně závažnou formu trestného činu. Dále poukázal na ruskou invazi na Ukrajinu.
6. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 18. 10. 2023 (dále „napadené rozhodnutí“) žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítl s odkazem na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.
7. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že žalobce spáchal úmyslné trestné činy, což je zákonný důvod pro neprodloužení zaměstnanecké karty. U žalobce nelze ani konstatovat, že by šlo o jednorázový exces, když nejprve řídil s hladinou alkoholu v krvi vyšší než 2,5 ‰ promile a o několik měsíců později bylo zjištěno, že nedodržuje uložený zákaz řízení. Žalovaný podotkl, že při takové hodnotě alkoholu v krvi mohl žalobce v lepším případě způsobit škodu na majetku, v horším mohl ohrozit život či zdraví lidí. Žalovaný dále konstatoval, že oba záznamy jsou stále aktuální a platné, žalobce se zatím neosvědčil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce má s ohledem na situaci na Ukrajině možnost získat vízum strpění, a nebude tak muset vycestovat. K dopadům do soukromí žalobce žalovaný dále uvedl, že žalobce má na území povolený pobyt od roku 2019, na území pobývá též jeho manželka na základě dlouhodobého víza a dcera (ročník 2016) na základě strpění pobytu. Žalovaný si uvědomuje, že výsledek tohoto řízení bude mít dopady i na status manželky; to je však důsledek trestné činnosti žalobce. I manželka, která je také státní příslušnicí Ukrajiny, má možnost svoji pobytovou situaci vyřešit dočasnou ochranou či vízem strpění. Dokud nebude mít žalobce odsouzení zahlazeno, nelze zaměstnaneckou kartu prodloužit.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce podal dne 22. 11. 2023 proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
9. V jejím úvodu tvrdí, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, do práva jeho nezletilé dcery na výchovu

otcem, do práva na výkon zaměstnání, do práva na účinnou právní ochranu a v řízení nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte dle Úmluvy o právech dítěte.

10. Žalobce pobývá na území od června 2019. V současnosti se k němu připojila též manželka a dcera, která zde zahájila povinnou školní docházku. Jeho manželka podala žádost o pobytové oprávnění na základě sloučení rodiny, výsledek je závislý na výsledku řízení o žalobcově žádosti.
11. Žalobce uvádí, že odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 9 je již ke dni podání správní žaloby zahlazeno. Tohoto jednání se navíc dopustil za pohnutých podmínek počátku konfliktu na Ukrajině, kdy jeho žena a dítě utíkaly z Ukrajiny přes Polsko. Ten den pro ně jel autem, aby je přivezl do ČR.
12. K ohrožení pod vlivem návykové látky žalobce podotýká, že dne 27. 11. 2021 se slavil v hospodě konec fotbalové sezony. On přijel autem, které tam plánoval zanechat do rána. V hospodě ale došlo k výtržnostem. Ze strachu z fyzické konfrontace proto odjel autem. Peněžitý trest zaplatil.
13. Žalovaný svým rozhodnutím vytváří paradoxní situaci, kdy na jedné straně má být žalobcova přítomnost na území hrozbou pro veřejný pořádek, na druhé straně v rozhodnutí poukazuje na možnost setrvání žalobce na území. Žalovaný si musí být vědom toho, že pobyt na žalobce bude muset strpět do zahlázení odsouzení, a jediným výsledkem zamítnutí žádosti tak je zásah do práva na výkon zaměstnání žalobce z důvodu skončení jeho pracovního poměru *ex lege*. Zbytečně se tak zatíží státní aparát a dojde k zásahu do života jeho rodiny.
14. Žalovanému dále vytyká, že nepoměřoval přiměřenost předmětného jednání s intenzitou zásahu do práv žalobce. Není pravdou, že by žalovaný nebyl povinen posuzovat dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V neposlední řadě žalovaný zcela pominul posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k žalobcově nezletilé dceři. Ta chodí do 2. třídy základní školy. V ČR má žalobce rovněž bratra, který zde podniká. Žalobce je do české společnosti značně integrován, plynně ovládá češtinu a má zde přátele. Jeho rodina závisí na jeho příjmu. S dcerou má velmi úzký a vřelý vztah. Žalobce nyní musí zajistit pobyt sobě i své manželce a následně získat povolení k zaměstnání, přičemž úspěch žádosti není dopředu zaručen. Dále odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k posouzení přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 12. 2023 připustil, že ve vztahu k druhému odsouzení skutečně došlo k jeho zahlázení – nicméně až po vydání napadeného rozhodnutí. První odsouzení zahlazeno není. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, z něhož dovodil, že k zamítnutí žádosti postačil závěr o spáchání úmyslné trestné činnosti. Správní orgán nemá správní uvážení a povaha či závažnost trestného činu roli při posuzování nehraje.
16. Žalovaný nicméně dále zdůraznil, že žalobce ve správním řízení neuváděl nic k dopadům případného zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný tak neměl k čemu se v tomto kontextu vyjadřovat. Přesto se žalovaný zabýval dopady do soukromého

a rodinného života žalobce, a to na základě informací mu známých z úřední činnosti. Žalovaný zmínil, že i v průběhu pobytu na vízum má žalobce možnost požádat o vydání povolení k zaměstnání a nadále finančně zajišťovat svoji rodinu. Pravděpodobnost, že by žalobci bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění, žalovaný označil za velmi vysokou.

17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce

18. Žalobce v replice ze dne 4. 1. 2024 žalovanému opět vytkl, že v napadeném rozhodnutí neprovedl posouzení jeho přiměřenosti a nezohlednil, že šlo o méně závažné přečiny, které nijak neindikují, že by žalobce mohl v trestné činnosti pokračovat. Oba trestné činy jsou navíc k dnešnímu dni zahlazeny. Jistě není v nejlepším zájmu jeho dcery, aby se vracela s celou rodinou do země původu, kde je válka. Neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty není ničím jiným než ukončením oprávněného pobytu žalobce a následně i jeho manželky na území ČR. Sliby o jiných typech oprávnění, které „jistě“ dostanou, nejsou důvodné a nezavazují žalovaného povinnosti řádně posoudit dopady napadeného rozhodnutí.
19. Žalobce k replice přiložil čistý výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 4. 1. 2024 a přípis Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 12. 2023, že vykonal trest zákazu činnosti uložený trestním příkazem sp. zn. 16 T 139/2021.

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (k tomu ještě viz dále), a přezkoumal je v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
21. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
22. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
23. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
24. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon ministerstvu nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení, včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či

rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013-51).

25. Žalobce přitom spáchal dokonce dva úmyslné trestné činy. Zcela zjevně tak naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. To ostatně v žalobě ani blíže nezpochybnuje.

K námitkám války v zemi původu a nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života

26. Žalobce nicméně namítá, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho ústavně zaručených práv, zejména do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V některých pasážích žaloby též vyslovuje obavy z toho, že napadené rozhodnutí povede k návratu jeho rodiny na Ukrajinu, kde probíhá válka.

27. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení žádné nepřiměřené dopady do

svého práva na soukromý a rodinný život netvrdil a nedokládal. Ve vyjádření k podkladům pouze obecně zmínil, že na Ukrajině probíhá válka. Vyjma toho žalobce neupozornil žalovaného na žádné negativní dopady případného zamítnutí žádosti, které by měl žalovaný zohlednit.

28. Těžko tak akceptovat tvrzení žalobce, že na nesprávnosti a nezákonnosti zjištění správních orgánů upozorňoval již ve správním řízení a že žalovaný na odvolací námitky sice reagoval, ale nesprávně (body 19–20 žaloby) v situaci, kdy šlo o jednostupňové správní řízení a žalobce se vyjádřil pouze výše uvedeným způsobem.

29. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura). Žalovaný by byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to však pouze v případě, že žalobce ve správním řízení takovou konkrétní námitku vznesl (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36). Jak však vyplývá z výše uvedeného, žalobce se omezil pouze na tvrzení, že šlo o exces z jeho bezproblémového života (což je odvážné tvrzení v situaci, kdy za dvouleté platnosti zaměstnanecké karty spáchal dva trestné činy) a že na Ukrajině probíhá válka. Žádná tvrzení a důkazy týkající se konkrétních okolností jeho rodinné situace, jeho bratra, manželky a nezletilé dcery nepředložil.

30. Žalovaný se tak logicky nemohl v napadeném rozhodnutí podrobně věnovat otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když žalobce v tomto ohledu svoji situaci nijak nepopsal a nedoložil. Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí správně zohlednil

skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu. Nepominul tedy skutečnost, že žalobce bydlí na stejné adrese na území České republiky se svoji manželkou, která zde pobývá na základě dlouhodobého víza a žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, a se svoji nezletilou dcerou, která obdržela vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (viz str. 4–5 napadeného rozhodnutí).

31. Soud dále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobci přímo neukládá povinnost opustit území ČR, opustit svoji rodinu a či vycestovat s ní na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt. Napadené rozhodnutí mu také neukládá zákaz vstupu na území. Jde pouze o rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelskou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, čj. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (odst. 14).
32. Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobce opustit ČR a vrátit se na válkou zasaženou Ukrajinu.
33. Soud dále připomíná, že ČR je povinna nevystavit žádnou osobu v její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života, vystavení mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, např. tím, že by byla vyhoštěna do země, kde by jí taková újma hrozila, jak přímo v kontextu ruské agrese na Ukrajině připomněl NSS např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 Azs 47/2022-33 (odst. 8). K ochraně před těmito následky a k legálnímu setrvání na území ČR ale slouží jiné instituty (NSS zmíněné udělení mezinárodní ochrany, v kontextu ruské agrese na Ukrajině udělení dočasné ochrany dle zákona 65/2022 Sb., případně udělení víza za účelem strpění). Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy není nutně pouze prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobci, který svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že jednoznačně nesplňuje zákonodárcem stanovené podmínky pro tento postup. Dle soudu přitom žalobce přesvědčivě nezpochybnil závěr žalovaného, že žalobce i jeho rodina jakožto státní příslušníci Ukrajiny mohli a mohou některý z těchto institutů využít. Tento závěr má oporu též v judikatuře správních soudů (viz další odstavec). Žalobce reálně nebyl ohrožen následky spojenými s návratem do válkou zasažené země původu.
34. Totéž platí ve vztahu k dalším obavám žalobce souvisejícím s jeho rodinou situací (rozdělení rodiny či nutnost jejího návratu na Ukrajinu). I tomuto následku bylo možné předejít výše předestřeným způsobem. V tomto ohledu je přílehlavý žalovaným zmíněný rozsudek NSS č. j. 6 Azs 163/2015-47, který – v kontextu přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z důvodu spáchání úmyslného

trestného činu – vyslovil, že k ochraně mj. práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“. Uvedený výklad není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ten ČR zavazuje k tomu, aby nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života žalobce. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nestanoví, že se tak musí stát pouze cestou vydání právě toho pobytového oprávnění, které si žalobce vybere a požádá o něj, pokud existují jiné cesty, jak případnému nepřiměřenému zásahu zabránit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že žalobce a jeho rodina mají jakožto státní příslušníci Ukrajiny, tedy země zasažené válkou, k dispozici jiné cesty k legálnímu setrvání na území ČR (srov. dále např. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27 nebo ze dne 29. 2. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, odst. 44–46). Stejně tak má žalobce možnost požádat o vydání povolení k zaměstnání a nadále finančně zajišťovat svoji rodinu.

35. Napadené rozhodnutí ani nijak nepřiměřeně nezasáhne do žalobcem zmíněné výchovy jeho dcery. Pokud jde o žalobcem obecně zmiňovaný nejlepší zájem dítěte, ten není trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). V rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, NSS zdůraznil, že to byl naopak účastník řízení, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost společného soužití. Nezletilou dceru nelze používat jako štít, kterým by se žalobce zaštitil proti zrušení či neprodloužení povolení k pobytu v situaci, kdy on sám žádné ohledy nebral a existence dcery jej od dvojího spáchání protiprávního jednání neodradila.
36. V podobném duchu lze dodat, že zamítnutí prodloužení zaměstnanecké karty je následkem opakované trestné činnosti samotného žalobce. Ten si musel být vědom toho, že jeho trestná činnost může negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6 Azs 161/2020-45, odst. 51, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, odst. 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, odst. 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, odst. 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, či ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, odst. 27).
37. I pokud tedy má žalobce pravdu v tom, že neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty mu přinese jisté těžkosti a bude spjato s určitými časovými a administrativními nároky, rozhodně nelze tento následek vlastního úmyslného protiprávního jednání žalobce hodnotit jakožto nepřiměřený zásah do jeho základních práv a práv jeho rodiny. Soud souhlasí s tezí vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2023, č. j. 45 A 4/2023- 51, že „pokud cizinec nesplňuje podmínky konkrétního pobytového oprávnění, je mnohem vhodnější, aby mu v případě hrozby porušení mezinárodních závazků bylo uděleno pouze nejnížší pobytové oprávnění, které může tuto hrozbu účinně odvrátit, a nikoliv pobytové oprávnění podle jeho volby. Opačný výklad by cizince, kteří podmínky pobytového oprávnění nesplňují (navíc z důvodu vědomé trestné činnosti), nedůvodně zvýhodňoval oproti cizincům, kteří podmínky svého pobytového oprávnění řádně plní“.

K zahlázení odsouzení po vydání napadeného rozhodnutí

38. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud v tomto řízení přihlížel k oběma odsouzením, neboť k jejich zahlázení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí.
39. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soudu ukládá, aby při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání. Žalobce netvrdí, že by byla předmětná odsouzení zahlázena ke dni 18. 10. 2023, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. K tomu došlo později.
40. Existují určité specifické výjimky z tohoto pravidla (srov. např. Kühn, Z.: § 75 *Přezkoumání napadeného rozhodnutí*. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer ČR, Praha 2019, str. 599–603). Jak však konstatoval NSS v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29, prolomení tohoto pravidla nebude v pobytových věcech dle zákona o pobytu cizinců zpravidla na místě. Důvodem pro aplikaci výjimky z tohoto pravidla by mohly být zcela mimořádné okolnosti, kdy by například hrozilo porušení zásady *non-refoulement* (viz rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 13). V těchto dvou odkazovaných věcech NSS důvody pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. neshledal.
41. Stejně tak je neshledal Krajský soud v Praze ve věcech obdobných této, kdy žalobci taktéž napadali rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty z důvodu trestné činnosti a poukazovali na pozdější zahlázení, resp. fikci neodsouzení (viz rozsudky ze dne 22. 9. 2022, č. j. 51 A 27/2022-39, a ze dne 22. 11. 2023, č. j. 41 A 36/2023-29).
42. Ani v nyní posuzované věci soud nemá za to, že by zde byly zcela mimořádné okolnosti, které by ospravedlňovaly prolomení toho zákonem stanoveného pravidla v pobytové věci žalobce. Jak bylo rozvedeno výše, žalobci reálně nehrozí návrat na Ukrajinu či odloučení od jeho rodiny. Žalobce a jeho rodina mají k dispozici prostředky, jak na území České republiky nadále zůstat (krom výše uvedeného srov. dále usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, odst. 23, a rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2023, č. j. 2 Azs 162/2023-15, odst. 16). Proto soud neshledal v této věci žádné výjimečné okolnosti, pro které by bylo na místě toto zákonem stanovené pravidlo prolomit.
43. Proto soud v tomto soudním řízení při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel v souladu § 75 odst. 1 s. ř. s. z toho, že žalobce spáchal dva úmyslné trestné činy, za což byl pravomocně odsouzen.

Závěr a náklady řízení

44. Protože soud neshledal žalobní námitky důvodnými ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce